

ת"פ 50041/08/16 - מדינת ישראל נגד מחמוד אבו זינה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

30 נובמבר 2017

ת"פ 50041-08-16 מדינת ישראל נ' אבו זינה (עציר)

לפני כבוד השופטת דינה כהן
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם מחמוד אבו זינה (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אביב דמרי

הנאשם וב"כ - עו"ד סתיו סער

מתורגמנית מטעם בית המשפט - הגב' ענן סכסכ

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם, יליד 1990, הורשע בתאריך 10/5/17, על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, לאחר שחזר בו מכפירתו במהלך שמיעת פרשת התביעה.

כתב האישום המתוקן אוחד שני אישומים ועניינו שני אירועים מאותו היום, תוך קשירת קשר עם שותפתו של הנאשם, א.ד..

האירוע הראשון הינו שוד קשישה בביתה יחד עם א.ד., תוך גרימת חבלות לקשישה, כפי שיפורט בהמשך. האירוע השני הינו פריצה לדירת מגורים, למחרת שוד הקשישה, כאשר א.ד. הייתה זו שנכנסה לדירה לצורך הפריצה והנאשם סיפק את המפתח לפתיחת הדירה והמתין לא.ד. ברחוב.

כבר עתה יצוין כי למרבית הצער הקשישה נפטרה בחודש מאי 2017 (המאשימה הצהירה כי אין טענה לקשר סיבתי לארוע, לאחר שההקשר נחקר).

2. על יסוד הודאתו כמתואר, הורשע הנאשם בעבירות הבאות:

קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (2 עבירות);

שוד, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

השמדת ראיה, לפי סעיף 242 לחוק האמור.

כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו, לפי סעיף 406(ב) לחוק האמור.

3. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע בכתב אישום מתוקן ויוטלו עליו 6 שנות מאסר מאחורי סורג ובריח.

יצוין כי לחובת הנאשם שני מאסרים מותנים האחד בן 12 חודשים והאחר בן 3 חודשים (ת/3 לעונש, ת/4 לעונש). הצדדים חלוקים ביחס לאופן הפעלת המאסרים המותנים, והוסכם כי לענין זה יטענו באופן "פתוח".

עוד הוסכם כי הצדדים יטענו באופן "פתוח" גם ביחס לרכיבי הקנס והפיצוי.

4. ואלה נסיבות העבירות כפי שפורטו בכתב האישום המתוקן:

על פי האום הראשון, ביום 19/7/2016 סמוך לשעה 23:00 קשר הנאשם קשר עם א. ד. לבצע פשע, לשדוד את מ. א. ילידת 1931.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 20/7/2016 נפגש הנאשם עם א. ד., סמוך לשעה 14:00 והשניים הלכו יחד לבניין שבו התגוררה המתלוננת. הנאשם נתן לא. ד. קלסר וארבעה זוגות כפפות בתוך שקית. הנאשם עלה לקומת דירתה של המתלוננת, הראה לא. ד. את דלת הדירה, וחזר להסתתר מאחורי הבניין.

א. ד. נקשה על דלת דירת המתלוננת, והציגה את עצמה כעו"ס מטעם הרווחה. המתלוננת הכניסה את א. ד. לדירה והשתיים התיישבו ליד שולחן סמוך לדלת הכניסה לדירה.

בשלב כלשהו התקשר הנאשם לטלפון הנייד של א. ד. והנחה אותה מה לאמר למתלוננת.

א. ד. התנצלה בפני המתלוננת, אמרה לה שהיא הולכת למשרדי הרווחה וביקשה ממנה להמתין לה כמה דקות.

א. ד. ירדה ופגשה את הנאשם והשניים סיכמו שא. ד. תגרום למתלוננת להיכנס להתקלח ולפני כניסתה למקלחת, תדאג שהמתלוננת תסיר מגופה את כל התכשיטים.

בהתאם לתכנית ובמסגרת הקשר, חזרה א. ד. לביתה של המתלוננת ולאחר שהנאשם הבין שהתוכנית לא יוצאת לפועל, אמר לא. ד. כי הוא עולה לדירה וביקש ממנה להסיח דעתה של המתלוננת ולמנוע ממנה לראות את

כניסתו לדירה.

משהמתלוננת לא הסכימה להכנס ולהתקלח, לפיכך, ולשם קידום הקשר, נעמדה א. ד. מול המתלוננת, הייתה אותה בפניה, סובבה את ראשה והחזיקה מגבת מול פניה. המתלוננת התחילה לרעוד וצעקה "הצילו". בהמשך המתלוננת נפלה על הריצפה כשהיא מדממת.

במקביל, נכנסה א. ד. לחדר השינה והחלה לשים בתיקה תכשיטים ושעונים שהיו בשידה ליד המיטה, שפכה את תכולת המגירות על רצפת החדר ונטלה מארון הבגדים קופסת מתכת שמצאה.

לאחר שא. ד. סיימה לגנוב את הרכוש מהחדרים, יצאה א. ד. מדירת המתלוננת כשהיא נושאת עמה התכשיטים, שעונים, כסף וכרטיסי אשראי ששדדו מהמתלוננת שהמתלוננת מוטלת על רצפת הדירה, חבולה, מדממת ונושמת בכבדות.

ביציאתם הדירה, א. ד. ניקתה את טביעות האצבע שהשאירו על ידית דלת הדירה ועל מעקה חדר המדרגות.

הנאשם וא. ד. ברחו לכיוון ביתו של הנאשם, ובדרך זרקה א. ד. את השקית עם הכפפות שלבשו בעת השוד ואת המגבת שהייתה מגואלת בדמה של המתלוננת לפח.

בביתו של הנאשם, פתחו השניים את קופסת המתכת וחילקו את הכסף שהיה שם, כ-800 שקלים. את התכשיטים והשעונים החליטו למכור בחברון ואת כרטיסי האשראי והנעליים שנעלו החליטו להשמיד.

בהמשך, מחק הנאשם מהטלפון הנייד של א. ד. את ההתכתבויות והשיחות היוצאות והנכנסות שהיו ביניהם וכן הנאשם שרף באמצעות דלק את השקית שהכילה את הנעליים שנעלו בעת השוד, את התיק ששימש את א. ד. בשוד ואת כרטיס האשראי ששדדו מהמתלוננת.

הנאשם מכר את התכשיטים בחברון תמורת סך של 4,500 שקלים.

כתוצאה ממעשי הנאשם וא. ד., נגרמו למתלוננת חבלות של ממש התבטאו בקרעים ודימומים בתעלות האוזניים, שפשוף בקרקפת העליונה, שפשופים ונפיחות סביבם על פניה וחבלות על ידיה. כתוצאה מהתקיפה, הובלה המתלוננת באמבולנס ואושפזה למשך יומיים. לאחר מכן, מצבה הרפואי התדרדר והיא אושפזה שוב למשך חמישה ימים.

בנוסף ביצע עבירה של השמדת ראיה כמפורט באישום המתוקן.

נסיבות המעשה על פי האישום השני הן כדלקמן:

במפגש בין הנאשם לא. ד. ביום 19/7/2016 שאלה א. ד. את הנאשם האם יש באפשרותו להשיג "מפתח אפס" בכדי שתוכל לפרוץ לדירה, ולאחר שהנאשם השיב בחיוב, קבעו השניים קבעו להיפגש למחרת.

עמוד 3

למחרת, נפגשו הנאשמים בבניין שבו מצויה הדירה. הנאשם נתן לא. ד. זוג כפפות ואת המפתח שביקשה ואמר שימתין לה ברחוב. א. ד. לבשה על ידה את הכפפות שהביא לה הנאשם ופרצה לדירה באמצעות המפתח. א. ד. גנבה מהדירה מחשב נייד, צמיד, מזומן בסך 10,000 שקלים ודרכונים של בעלי הדירה. לאחר מכן, נכנסה א. ד. לדירה סמוכה, באישור בעל הדירה ובידיעתו נטלה טלפון נייד ומשקפי תלת מימד וכן פיזרה על רצפת הדירה בגדים וחפצים וזאת בכדי שייראה שגם דירה זו נפרצה.

המחשב נמכר ב-1,000 שקלים שחולקו בין הנאשם לא. ד. והציוד שנלקח מהדירה הסמוכה הוחזר לבעליו.

5. לחובת הנאשם שלושה רישומים פליליים. האחד, בגין עבירות של החזקת נכס החשוד כגנוב, ניסיון לגניבת רכב וסיוע משנת 2009 בגין נדון לעשרה חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה. השני, מבית המשפט לנוער במסגרתו הורשע בעבירות של בעילה באיומים, חטיפה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש שבוצעו בשנת 2007, בגין נדון למאסר לתקופה של 4.5 שנים, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת. השלישי הינו רישום ללא הרשעה מבית המשפט לנוער בגין עבירת החזקת סם לצריכה עצמית שבוצעה בשנת 2007 (ת/1 לעונש).

6. כראיות לעונש, עתר הסנגור להגיש דו"ח רפואי אודות מצבה של המתלוננת עובר לאירועים המתוארים בכתב האישום (נ/1 לעונש), הודעת בתה של המתלוננת במשטרה (נ/2 לעונש) והודעת המטפלת של המתלוננת במשטרה (נ/3 לעונש).

המאשימה התנגדה להגשת מסמכים אלה, שלטענתה לא הוכחו במידה הנדרשת בהתאם להוראת סעיף 40 י לחוק העונשין, התשל"ז-1977- טענה זו מקובלת עלי.

עוד הוגשו כראיות לעונש מטעם ההגנה, בהסכמה, אישורים רפואיים אודות מצבה של אמו של הנאשם (נ/5 לעונש, נ/6 לעונש) וכן תעודת פטירה של אביו של הנאשם (נ/4 לעונש).

בנוסף הוגש מכתב קצינת ניהול אסירים בבית הכלא אוהלי קידר ממנו עולה כי הנאשם מביע רצון להשתלב בקבוצות טיפוליות ולכשישפט ייערך לו אבחון צרכים טיפוליים ובהתאם לכך ישולב בקבוצה התואמת את צרכיו (נ/7 לעונש).

7. לאור מותה של המתלוננת, הוגש תסקיר נפגעת העבירה מיום 25/9/17 שהנערך במסגרת ההליך שהתנהל בעניינה של השותפה א. ד. (ת.פ.16-08-50041), ועל דעת והסכמת בנותיה של המתלוננת.

בהחלטה מיום 4/7/17 אפשרתי למאשימה להסתמך על תסקיר נפגעת העבירה שהוגש במסגרת אותו הליך אחר ותוך קבלת עמדתה העקרונית של המאשימה, עם זהירות מתחייבת ביחס למשקל תוכנו.

התסקיר סוקר תחושות הקשישה ובני משפחתה, תחושות של חוסר אונים בהרחבה, נלמד מתוכו כי חיי הקשישה השתנו מאז הארוע בהשפעת המעשה, כי מהלך הזדקנות הקשישה שחיה קודם למעשה באופן מותאם לגילה

השתנה וזקנתה (עד לפטירתה ללא קשר לארוע), לזוהה בתחושות הפגיעה בכבודה וזכותה להזדקן באופן מכבד ומכובד.

8. המאשימה עתרה לכבד את ההסדר, שלשיטתה מאזן בין מכלול השיקולים. לצד זאת, עתרה המאשימה להפעיל במצטבר את שני המאסרים המותנים שתלויים ועומדים כנגד הנאשם כך שבסך הכל ירצה הנאשם 7 שנים ושלושה חודשי מאסר בפועל, לצד קנס ופיצוי משמעותיים.

המאשימה ציינה שבשיקולים שעמדו בבסיס ההסדר עמדו, בין היתר, קשיים ראייתיים שהתעצמו לאחר מותה של המתלוננת, שכן עדות המתלוננת שימשה כחיזוק הנדרש במקרה דנן להפללת השותפה ולהוכחת העובדה שהנאשם נכח בדירה.

לעניין המאסר המותנה טענה המאשימה כי הטלת עונש מאסר בחופף או הארכתו הינו חריג השמור למקרים מיוחדים ובמקרה דנן, אין בנמצא שיקול המצדיק ש15 חודשי המאסר לא יתווספו לשש שנות המאסר וראוי כי "החוטא" לא יצא "נשכר".

המאשימה הפנתה לעונש שהוטל על שותפותו של הנאשם, שנדונה על ידי מותב אחר ל- 8 שנות מאסר בפועל, פיצוי בסך 50,000 שקלים ומאסרים מותנים (ת/5 לעונש).

עוד עתרה המאשימה לפיצוי וקנס משמעותיים.

9. הסנגור הדגיש את נסיבותיו האישיות של הנאשם שמפאת צנעת הפרט לא יפורטו. יצוין כי הסנגור הדגיש את מחלתה של אמו של הנאשם (נ/5 לעונש, נ/6 לעונש) ופטירת אביו בשנת 2004 (נ/4 לעונש), בהיות הנאשם כבן 14, אז הפסיק הנאשם את לימודיו וסייע בפרנסת המשפחה, שמצבה הכלכלי קשה גם כיום.

הסנגור הפנה לפסיקה במסגרתה הורה בית המשפט העליון על חפיפת עונשי מאסר מותנים לאור מאמצי שיקום כנים שעשה המערער ולרצון שהוא מגלה לשינוי מאורחות חייו שהתבטאו, בין היתר, בנטילת המערער חלק פעיל בהליך טיפולי לגמילה מסמים בכתלי בית הכלא משך כעשרה חודשים. בית המשפט העליון ציין את גילו הצעיר של המערער ונסיבותיו האישיות הקשות (ע"פ 7614/09 **טראוב נ' מדינת ישראל** (13/5/2010)).

הסנגור ציין, בין היתר, כי מעצרו הנוכחי של הנאשם גרם לו לקבל החלטה ולנתב את חייו לכיוון שונה והפנה לכך שבמסגרת מעצרו שימש הנאשם "אסיר חוליה", לומד לבגרויות, משתלב בקורסים בעלי אופי חינוכי טיפולי כגון קורס שליטה בכעסים, קורס התמודדות עם מעשיו, קורס כישורי חיים, התמודדות עם מעצר. הסנגור הוסיף כי הנאשם הביע רצון להשתלב בקבוצות טיפוליות ולכשישפט יערך אבחון צרכים טיפוליים ובהתאם לכך ישולב בקבוצה התואמת את צרכיו (נ/7 לעונש).

סופו של דבר, עתר הסנגור להפעיל את המאסרים המותנים בחופף ולהתחשב במכלול הנימוקים ובמיוחד בדרך החדשה שהנאשם מתמיד בה ובנסיבות האישיות הקשות של הנאשם.

לשיטת הסנגור, יש להשית על הנאשם רכיבים מינוריים ככל האפשר נוכח נסיבות אלה ובהתחשב בכך שלאחר מותה של הקשישה, הנזקים הנטענים הפכו לתיאורטיים.

10. בדברו האחרון, הביע הנאשם חרטה וביקש המלצת בית המשפט להמשיך השתלבותו בטיפול. הנאשם מסר כי כיום בגיל 27 הוא מבקש ללמוד כלים להתמודד ולא לשוב על טעויותיו ולחיות חיים נורמטיביים.

לענין ההסדר הלכה היא כי בבא בית המשפט לבחון סבירותו של הסדר טיעון ייבדק האם נשמר האיזון הראוי בין התוצאה העונשית אל מול האינטרס הציבורי שבקיומו של ההסדר. ככלל בית המשפט יטה לכבד הסדר טיעון אלא אם כן חורג הוא ממתחם הסבירות וכי חזקה על המאשימה כי שקלה עמדתה היטב עובר להסדרתו. (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577).

בהתחשב במכלול נסיבות עניינו מצאתי את ההסדר מצוי במתחם הסבירות אף בהנחת התוצאה העונשית לענין השותפה לעבירה (בהתאמות המתחייבות אף מנסיבות המעשים ע"פ האישום המתוקן בעניינו של הנאשם להבדיל מעניינה של השותפה נוכח קשיי הראיות), ומטעמיו- יכובד.

במסגרת הטעמים לתיקון כתב האישום- קשיי ראיות לרבות לנוכח מות הקשישה בטרם תעיד (ללא קשר סיבתי לארוע) ותוך קבלת גרסת הנאשם כי לא נכח בדירה עת השוד עצמו.

לענין אופן הפעלת המאסרים המותנים- סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי **"מישהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות."**

בית המשפט העליון עמד על תכלית סעיף זה, המהווה מנגנון הרתעתי שנועד להזהיר את הנאשם מפני חזרה על מעשים אסורים, וכאשר הרתעה זו אינה מונעת חזרה לדפוסים עבריינים, ככלל, יש להפעיל במלואו את הרכיב העונשי של המאסר המותנה (ע"פ 3205/12 מדינת ישראל נ' ניקולייב (24/2/2013) וההפניות שם).

בעניינו אין מקום לקבל עתירת הסנגור לחפיפת המאסרים המותנים למאסר המוסכם באופן מלא, אולם מצאתי טעם לחפיפה חלקית של המאסרים המותנים למאסר שיוטל, בהנחת המאסר הממושך הצפוי ועל מנת

לתמרץ את הנאשם ולעודדו להמשיך ולהתמיד במסלול השיקומי בין כותלי בית הסוהר כפי שמבחירה השכיל להשתלב בו במסגרת מעצרו. (ראו בענין זה החלטת בימ"ש העליון ונימוקיו במסגרת ע"פ 7614/09 **טראוב נ' מדינת ישראל** (13/5/2010)).

לענין תסקיר נפגעת העבירה, נבחן תוכנו בזהירות המתחייבת תוך התיחסות אך לתכנים שסביר כי באו עקב מעשה העבירה ולענין הקנס- נוכח המאסר הממושך אמנע מהטלתו תוך העדפת רכיב פיצוי לעזבון קרבן העבירה.

לפיכך, הנני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 6 שנות מאסר לריצוי בפועל.
2. הנני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 12 החודשים מתפ"ח 110/07 מחוזי נוער ב"ש והפעלת המאסר המותנה בן 3 החודשים מת.פ. 38987-06-10 שלום ירושלים בחופף זה לזה אך במצטבר חלקית למאסר שהוטל כך שסך הכל ירצה הנאשם 6 שנות מאסר ו- 10 חודשים מיום המעצר- 2/8/16.
3. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים שהנאשם לא יעבור אחת העבירות בהן הורשע.
4. פיצוי בסך -25,000 ₪ לטובת עזבון המתלוננת ז"ל. המאשימה תמציא תוך 30 יום למזכירות בית המשפט, פרטי העזבון.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ח, 30/11/2017 במעמד הנוכחים.

דינה כהן, שופטת

הוקלדעלידיטובהפריאנטי